

[Thomsen.]

klart fastslog, at der var adskilligt, der ikke taalte Dagens Lys.

Hvordan gik det saa med den tilbunds-gaaende Undersøgelse? Ja, jeg vil rigtignok haabe, at der er mere Hold i det Tilsagn, Justitsministeren har afgivet, et Tilsagn, der for øvrigt er al mulig Grund til at anerkende. Landbrugsministeren sendte straks sin Klage til det anklagede Udvalg, der lige saa prompte frifandt sig selv og oven i Købet fik baade Landbrugsraadets og Landbrugsministerens Velsignelse med paa Vejen. Ja, det kunde saamænd ogsaa gøres nødigt! For Resten, var det ikke en Idé for Myndighederne i Almindelighed at lade eventuelle Forbrydere udtale sig om Skyld eller Ikke-Skyld og saa lægge denne Udtalelse til Grund for en Bedømmelse af Sagen? Det hele vilde paa den Maade blive mere enkelt og mere ligetil. Som det erindres, blev denne Frifindelse sammen med et nederdrægtigt og usselt Forsøg paa at skandalisere en af mine paarørende sendt ud til Offentligheden i Søndagsudgavernes Masseoplag, men først tilsendt mig som Klage efter gentagne Opringninger til Ministeriet. Denne Frifindelse, dette Produkt af snu Opfindsomhed og Bortforklaringskunst karakteriserer tilstrækkeligt Landbrugsraadets, Landbrugsministeriets og det noble ministerielle Udvalg. Om dette Produkt har jeg sagt min Mening her i Tinget den 30. Oktober; mine Udtalelser findes Sp. 610—17. Men til Trods for, at jeg atter ved denne Lejlighed, endda ret indgaaende, fremhævede og ved uomstødelige Beviser godtgjorde det aldeles uforsvarlige i vedblivende at overlade Administrationen til de Herrer Eksportører og Generalsekretær Høgsbro Holm, har hverken Regeringen eller Rigsdagen foretaget noget som helst ud over det at hente Politiet. Ikke for, som Offentligheden og Landbruget havde ventet, at se lidt nærmere paa Beviserne, bevares vel, nej, saa næsvise Ubehageligheder vilde man skam ikke udsætte en Administration for, der efter sin egen Mening har indlagt sig store Fortjenester. Nej, man beder Politiet tage sig af en Rigsdagsmand, der vover at kritisere det, det er hans forbandede Pligt at kritisere, og mine Følelser kan jeg derfor give Udtryk ved denne Lejlighed ved kort og godt at sige: Lykke og Held med Foretagendet!

Pürschel: Jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, fordi den Sag, der her foreligger til Afgørelse, efter min Opfattelse er

en Sag af stor principiel Rækkevidde, og fordi den Løsning, der er givet, har visse Svagheder, der stærkt er fremhævet ved den Tale, vi lige hørte.

Jeg vil gerne først sige med Hensyn til Rigsadvokatens Skrivelse, hvori han i Slutningen anmoder om Tingets Samtykke til at rejse Tiltale for en eventuelt fremkommende Udtalelse, at efter min Mening kan det kun opfattes som et Udtryk for, at denne med Rette saa højt ansatte Embedsmand ved denne Lejlighed paa den ene eller den anden Maade har været under et Pres, saa han har handlet hurtigere, end han burde have handlet i dette Punkt. Selve den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Thomsen her fremsatte i Dag, er jo et Bevis for, at der meget let til den eventuelle Vedstaaelse af Udtalelserne uden for Tinget kunde være knyttet saadanne Udtalelser, som der ogsaa var Grund til at drage til Ansvar for, og der vilde Rigsadvokaten da ved sin Skrivelse være kommet i den ubehagelige Situation at maatte skrive en Gang til. Der er med andre Ord her fra Ministeriets Side — for det er jo Ministeren, der til syvende og sidst har Ansvaret for det, der sker her — handlet for hurtigt.

Til det ærede Medlem Hr. Thomsen vil jeg gerne sige, at Straffelovens § 269 byder ham en større Beskyttelse, end han vist i Øjeblikket har Øje for. Der staar i § 269 — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til et Citat —

„En Sigtelse er straffri, naar dens Sandhed bevises, saavel som naar den, der i god Tro fremsætter Sigtelsen, har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet til berettiget Varetagelse af almen Interesse eller af eget eller andres Tarv.“

Denne Bestemmelse sigter jo netop paa et Tilfælde som det, der foreligger her. Nu ved jeg jo slet ikke, om Sagen kommer til at ligge saaledes, at det ærede Medlem dækkes af Bestemmelsen, men at der i hvert Fald her er alle Muligheder for, at han kan blive dækket, det er der efter min Mening ikke nogen Tvivl om. Jeg gaar ud fra, at den Sigtelse, han har fremsat, er fremsat i ubetinget god Tro, og jeg gaar ogsaa ud fra, at den er fremsat til Varetagelse af almene Interesser, og enhver vil altsaa se, at der her i Straffeloven er taget Hensyn til Tilfælde som det foreliggende. Om det, der er sket i det foreliggende Tilfælde, omfattes af dette, kan man ikke have nogen Mening om, før Sagen er nærmere belyst, men jeg siger til det ærede Medlem, fordi